

Feminismul în politică, o „inexactitudine”!

Ruxandra Hurezean

Nu sunt o feministă în general, deci nu pot fi apăraoarea drepturilor femeilor în politică! Nici nu-mi place ideea, sincer. Nu am văzut încă, nicio femeie care să-și fi dus mandatul politic pînă la capăt, cu demnitate! Și nu li se întîmplă pocinogul pentru că sînt femei ci pentru că sînt ca și bărbații: fentează cînd li se oferă ocazia. În politică se comportă la fel, n-am văzut diferențe care să le recomande.

Așadar, cred cu tărie că nu trebuie să beneficieze de un regim aparte și nu e cazul unui heirup în afirmarea energilor feminine în politică, așa cum cer ele acum. Statisticile nu justifică un efort în plus al societății de a promova femeii.

Faptul că ele sînt mai puține ca număr, în politică, (deși dacă ne uităm la PDL nu e așa) nu demonstrează mare lucru, poate demonstra și că nu le interesează sau că nu au timp suficient pentru așa ceva.

Diversitatea și egalitatea de șanse sînt pentru cei care participă, trebuie să acordăm și dreptul la libertatea femeii de a nu participa la actul politic.

O societate crește și se dezvoltă natural, nu împingînd tot felul de categorii în față doar ca să fii în pas cu idealul de societate, așa nu merge. Orice forțare a notei poate naște

diformități. Cazul Elena Băsescu este un exemplu că nu așa trebuie să facă femeile politică și mai ales, nu pe genul acesta de exemple se poate construi feminismul. Elena Băsescu a fost victima anturajului său, dar asta nu o scuză cu nimic. O gașcă de femei din popor și de tineri oportuniști au folosit slăbiciunea fetei pentru tatăl ei, dorința de a-i demonstra ceva. Pe ea au împins-o în cușca cu lei, iar anturajul s-a cățarat pe cușcă. Însă, ce vreau să spun astăzi este că avîntul feminist pe care îl reclamă doamna Vass acum, pentru politica românească, nu este justificat chiar de aceste cazuri în care publicul a putut să vadă singur cum femeii inapte ajung în poziții înalte nu datorită calităților lor. În plus, doamna Vass consideră că Elena Băsescu a fost nedreptățită de societate, a fost tratată aspru de presă și deci, e un exemplu de discriminare a femeii.

E un raționament fals și pare oportunist. Fals pentru că Elena Băsescu a fost tratată cu „asprime” de presă în condițiile în care ea dorea o poziție politică importantă fără ca ceva să o recomande, iar acest lucru stîrnește pe bună dreptate, un plus de atenție din partea societății. Faptul că ești fiica cuiva nu ar trebui să facă parte din criteriile feministe de promovare, nu? Dar doamna Vass ce face luîndu-i tardiv

apărarea? Face ce a făcut și Monica Iacob Ridzi. Încercă să se ridice în cariera politică măgulind familia Băsescu, încercînd să-i atragă atenția și simpatia. Acesta este un criteriu de promovare feminist?

Nici raționamentul de tipul, femeile de pînă acum n-au făcut mare brînză în politică, deci, să nu fie nici de acum înainte, nu este corect și nu în acest sens am vrut să atrag atenția. Ci să spun că în politică, la fel ca și în alte domenii ar trebui să lăsăm valorile să se afirme, indiferent de sex au. Nici să nu facem caz de nevoia de femei pe undeva, nici de surplusul de ele, ci pur și simplu ar trebui să fim mai atenți pe cine promovăm și atît.

Feminismul acesta, de ocazie, nu aduce nimic bun. Ba mai mult, le îndreptățește pe mai multe aspirante să-și urmeze modelele de succes, în condițiile în care ele nu sînt tocmai bune de urmat. Haideți mai bine să vedem ce cerne viața tot mai complicată de acum înainte și poate că acesta este testul pe care trebuie să-l treacă femeile.

Șoricelul „strică tot” și piticii cei netoți

Cezar A. Mihalache

Oricât ar fi de searbădă, politica dâmbovițeană are măcar un element central: „ce iese din pisică, tot șoareci mîncă!”. Și totuși, guzganii sunt cei ce

au ajuns șefi peste secția de deratizare politică, din subiecți de regurgitare ai reflexului Urban-popular (ne)condiționat de deratizare, aceștia transformându-se în marionetele ecarisajului de maidanezi și „coioți” politici.

Așa stau lucrurile și cu noile acronime lansate la umbra Cotrocenilor peste năluca unei rațiuni ce-și doarme somnul fără de rațiune. Iar monștrii apar de pretutindeni. Din zănzania „Albei ca zăpadă”, nume ironic pentru o politică pătată, din Partidul Popular al Maghiarilor din Transilvania, din partidul lui Dan Diaconescu, „direct și popular” modelat după freza cetățeanului turmentat-înfometat, din „partidele” albelor tuciuiri ori înnegrite, ale celor cu spirit de cazon butaforic și a altor variante de pitici de tot felul ce se gudură pe lângă poalele licuriciului-șef.

Or, apariția celui mai guzgan dintre pitici, suspect de potrivită chiar în preajma relansării campaniei de bricolaj a speranței electorale din punga verde, destinată electoratului matur, și cea portocalie, cu rechizite și penare, pentru copii electoratului matur, nu putea să nu dea naștere la speculații. Căci, dintr-un PP-MT (al maghiarilor din Transilvania) și un PP-DD (evident, direct!), înălbit pe la marginile maselor otevist-tuciuiri cu soluția „populară” a neluatei cu acte la OSIM (deocamdată) a „mișcării populare”, toți aceștia, dimpreună cu surata dintâi născocită, „Alba ca zăpada”, dolodoața ce doarme pe patul de cuie al nerecunoștiinței, nu pot da naștere în cele din urmă decât tot la formațiunea de drept a lui „zeus”. A lui „zeus” de la Cotroceni, nu a fiicei trimisă din Olimpul decăzut al piticii în mahalaua mărcilor cu nume de formațiuni de lepădat.

Desigur, plecând de la vremurile de sub „dictatura

luminată” a lui Traian cel zelos lăudat de Elena („ministăreasa-multiplu”, aflată pe cale de a transforma, nu doar Bucureștiul, ci și țara într-o „Troia” supus așezată sub tocul cui al „providenței” cu brand de cărnați de Pleșcoi), firească ar fi fost ca la OSIM să fie francată sub timbrul sec (de marcă, nu de sticlă!) formula PP-TB. Ar fi fost mai simplu și ar fi rezolvat lucrurile fără a se mai fi consumat atîta energie pe scenarii și jocuri de glezne în preludii. Dar marinarii așa-i place: pe după cireș, pe după catarg. Și, mai agârț, și pe după țară...

Totuși, ar mai fi un detaliu... Politicianul, oricât de neghiob ar fi, e mult prea orgolios, chiar și cel verde-portocaliu (unul „smart”, altul mecanic), pentru a accepta să se reșapeze, fie și provenit din PDL, într-o formațiune de damă înscrisă la OSIM de fiica președintelui.

E evident, dară, că „miscarea populară” este doar o diversiune a diversiunii...

Dovadă și fișa de înregistrare la OSIM, unde numele mărcii a fost lipsit, din ignoranță sau dezinteres, de definiția ei grafică ori culoarea specifică. Fie portocaliul mucegăit, fie verdele „sparanghel” din lozinca lui „Smart and right” (acel slogan de conjunctură, creat și aruncat maselor, ce întîmplare!, înaintea descălecării lui „PP-TB” în odaia ovală a unchiului Sam).

P.S.

În povestea cu pricina, „Alba ca zăpadă”, fie ea și narată politic de un personaj ce moțăia la ceas de minister pe patul de cuie al filosofului ratat, nu era vorba de nici un șoricel. Și totuși, Cotrocenii l-a introdus în trista realitate pe care o trăim politic și pe acesta. Și cum altfel, decât tot pe sub fustele „mișcării” populare. E drept, n-avem încă toți piticii. Avem un PP-DD, șmenar și aparent nătăfleț, un PP-MT, morocănos precum popa la poartă, ar mai fi, deja!, și unul mai negricios în așteptare, și unul nervos, cu ochii la traistă... Îi avem dară cam pe toți (iar de nu, oricum sunt pe drum). Dar nu pentru jocul real, ci tot pentru cacealmaua băseșciană.

„Națiunea” – recunoașterea continuității pentru Neam și Țară

„Națiunea” este un destin... Iar continuitatea sa publicistică s-a împlinit ca un gest de recunoștiință pentru cei ce au zămislit-o. Nu sunt vorbe mari, dar în aceste vremuri grele pentru ființa românească, suntem mândri că ne-am asumat această continuitate. Nu ne-a fost și nu ne este ușor, iar adesea ne-am simțit înfrânți. Dar am continuat să sperăm. Iar în mai puțin de trei luni am renăscut. Grație ție, cititorule! De aceea, îți prezentăm acum dovada că această încredere a meritat. Ne-am întors cu forțe noi în tranșeele publicisticii, suntem mândri că ne ești alături, și îți aducem în fața ochilor dovada acestui unui nou pas de împlinire. Reînnoirea certificatului de marcă OSIM a „Națiunii”, acum sub egida Grupului de presă Alcero...

Piruetă deontologică

Ion Măldărescu

Cu ani în urmă, atunci când aborda problema țiganilor, infatuatul Occident ne preda ipocrite lecții de comportament.

Fariseismul întrecuse orice măsură și arătătoarele de la mâinile statelor vest-europene se îndreptau acuzator înspre România. Timpul a trecut și „vestul civilizată” a simțit pe propria piele efectul nociv al năvălirii hoardelor, al agresării sub diverse forme, al furturilor și al industriei cerșetoriei. Pe lângă aspectul dezolant oferit de taberele de la marginea metropolelor europene, infrațiunile comise au surclasat „topul” autohton, fapt ce a provocat o campanie deosebit de agresivă împotriva tuturor românilor. Ipocrizia vest-europeană nu a mai putut fi ascunsă sub sloganurile și „indicațiile prețioase ale U.E.”. Discursul s-a schimbat radical ca într-o telenovelă bulevardieră. Sarkozy, în cădere de imagine, caută soluții pentru a demonstra francezilor ce mână forte este el. Angajat în cursa pentru câștigarea unor puncte de imagine spre relansarea în cursa pentru Elisee, a exploatat îngrijorarea francezilor, a ordonat demolarea taberelor ilegale și expedierea în zbor planat a țiganilor spre țara de origine. Zadarnic!

Beleaua a copleșit ipocritul Occident. Nu poate fi contestat faptul că reacția ostilă, fără precedent, împotriva tuturor cetățenilor români trăitori în alte țări europene se datorează în mare măsură comportamentului infracțional al țiganilor proveniți din România. Pe rând, Italia, Franța, acum Marea Britanie și-au dat arama pe față.

Titlurile principalelor știri au invadat ecranele televizoarelor și ale marilor cotidiene, unul dintre

tururile omului”, „protecția minorităților”, cu „egalitatea în fața legii”, „discriminarea pozitivă și toleranța” au dispărut precum măgarul în ceață. În absența unor sentințe judecătorești pentru cei ce au încălcat legile, Sarkozy a expulzat din Franța, toți țiganii, de-a valma, buni sau răi, numai pe criteriul apartenenței la etnia țigănească. Olanda și Finlanda s-au opus, aderării României și Bulgariei la Schengen, blocând obținerea consensului, trântind astfel ușa spațiului european pe care scrie „Shengen” în nasul românilor și al bulgarilor.

Spre diferență de politicienii bulgari, care

dovedesc verticalitate, ai noștri, incapabili să rezolve problemele populației, se prostituează acceptând orice compromisuri. „Bulgaria nu este candidată, ci membră a Uniunii Europene” [...] „Nu trebuie să permitem ca cetățenii noștri să fie tratați ca cetățeni europeni de mâna a doua în Europa”, a spus ministrul bulgar Mladenov, ca reacție față de decizia luată la Bruxelles. La București, ca de obicei, tăcere!

Relativ recent, la presiunile enorme exercitate de anumite structuri, Academia Română a fost pusă în fața unei situații, penibile, care demonstrează că cel mai înalt for de cultură și știință, „capetele luminate” ale României se află și ele „sub papuc”. Aurel Vainer, președintele Federației Comunităților Evreiești din România, a susținut solicitarea Centrului pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului pentru modificarea definiției cuvântului „jidan” din D.E.X., considerând că este „deosebit de jignitor”.

Stimulată de demersul menționat, Agenția de Dezvoltare Comunitară „Împreună” a transmis o scrisoare

deschisă ultimativă, cu „indicații prețioase” Institutului „Iorgu Iordan-Alexandru Rosseti”, prin care solicită să se respecte recomandarea făcută de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (C.N.C.D.), referitoare la rectificarea definiției cuvântului „țigan”, în Dicționarul Explicativ al Limbii Române, ediția a II-a din 2009. Solicitarea este formulată pe un ton imperativ, aducând mai degrabă a somație sau ordin: „Vă solicităm să luați măsuri pentru a rectifica IMEDIAT definiția cuvântului «țigan», după cum urmează: să consemnați caracterul peiorativ al cuvântului «tigan»...” Marius Sala, vicepreședinte al Academiei Române și director al Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”, făcând o piruetă „deontologică” a răspuns că „în DEX, va fi introdusă, pentru prima dată în lexicografia românească, mențiunea «nerecomandabil», în legătură cu folosirea acestor cuvinte. Modificarea din DEX urmează exemplul unor dicționare străine care recomandă această precizare. „Într-un nou tiraj al Dicționarului Explicativ al Limbii Române (D.E.X.), Academia Română va face modificările solicitate pentru cele două cuvinte pe care unele organizații și instituții le considera jignitoare la adresa etniei rrom și a evreilor. Noul tiraj DEX va ieși în curând de la tipografie și va cuprinde toate modificările solicitate”.

Fiecare cetățean al României este liber să folosească așa cum crede cuvintele limbii române, altfel riscăm ca, sub imperiul discreționarului și al intereselor conjuncturale, mâine-poimâine, cineva să solicite ca „IMEDIAT” să fie ELIMINAT din DEX, cuvântul ROMÂN! În țara lui Vodă Lobodă maghiarii uită cine sunt, țiganii uită cum îi cheamă, evreii se simt ofensați, iar românii, în casa lor, în Țara lor de milenii, tac și suferă.

Sicrie zburătoare

Maria Diana Popescu

Tristețe și durere în curtea marilor puteri. În timp ce America își comemora victimele din 11 septembrie, Sarkozy aducea un omagiu soldaților francezi căzuți în Afganistan.

Numai umoriștii emisiunii „Les Guignols d’info” – Canal Plus dădeau zor cu ironiile la adresa românilor. Eu sînt convinsă, francezii n-au niciun pic de umor. Singurele glume reușite sînt mașinile franțuzești. Rămase fără (re)surse de inspirație pe timp de criză, marionetele postului sus-amintit lezează încă o dată sentimentul național și bunul simț al românilor: „sportul național în România nu este fotbalul, ci cerșitul, românii au păduchi, iar București înseamnă coș de gunoi”. Cu toată pretenția de civilizație superioară, națiunea franceză muncește non-stop la lopată pe linia Maginot și pe alte linii de săpat. Inteligența le vine din afară, mai cu seamă de la noi. Nu sînt cu nimic superiori națiunii române. Cînd vine vorba de imaginea României, învechit și iterativ precum pendula unui ceas cu cuc, apare regulat în media șeful diplomației cu scuze pătinoare adversarilor, care pentru posesorii de logică nu valorează un franc. Ei, gata, s-a liniștit lumea? Marea problemă a poporului nostru va fi rezolvată. Cel mai bun conducător de la Burebista încoace a dat mîna fără greșeli de ortografie cu temutul stăpîn. Înseamnă că Roșia Montană este un mare secret de stat, și cred că din dragoste pentru spațiile verzi vor fi tăiate pădurile de peste o sută de ani din jurul comorii. Întrebarea este dacă a venit sau nu cu autograf de la Casa Albă, sau cu ceva de folos poporului, pentru că nu s-a auzit nici imnul și nici n-a călcat pe covorul roșu ca premierul Chinei, iar în jungla de acasă sărăcia umple spațiile ca o pelagră. Vor prelungi drama românilor pungile de zahăr, făină și ulei, care vor ține în continuare la putere carnivorele. „Nu contează cine votează, contează cine numără voturile!”

Linia de improvizație a convorbirilor, la cîteva zeci de minute înainte de plecare spre Ohio, lasă liber speculațiilor: proiectul RMGC, legat de Roșia Montană, traficantul de arme Viktor Bout, o chemare la ordin. Superba înfîlnire de pantomimă spune cît valorăm ca popor în ochii lor, după ce le vom cumpăra toate sicriile zburătoare din al doilea război mondial, le vom mai face loc altor radare, scuturi de experiență sau haarp-uri, le vom da aurul și mai știu eu ce comori or mai fi prin străfundurile pămîntului. Deasupra n-a mai rămas mare lucru. La cîți soldați români au murit în Afganistan și Irak, era absolut normal să-i acorde, acolo, cîteva zeci de minute. Nu e cazul să se întocmească o listă cu șefii de stat din N.A.T.O. și U.E. care au fost primiți pe ușa de avarie a Casei Albe, pentru că au pus la mezat finanțele țărilor lor, afectîndu-le viitorul și siguranța. Nu am cunoștință decît de unul singur. Cine știe ce alte servicii antinaționale și contracte oneroase au mai fost semnate pe scara de incendiu? Să considerăm o mîndrie națională faptul că a dat mîna cu un lider infectat de putere, și că i s-a transmis maladia? Dacă printr-o minune ar fi dat mîna cu Einstein, să zicem, s-ar fi molipsit de geniu? Nu cred.

Fericire mare pe capul poporului, de acum să vezi prosperitate la români, cînd credeam că o revigorare este iremediabil imposibilă. „Să ne rugăm la Dumnezeu, la Germania, Italia, Franța, Spania, care ne sunt piețele pe care noi exportăm”, a fost declarația publică. De fapt ce exportăm? Capete luminate, forța de muncă ieftină – sclavi, chereștea, galoși și fier vechi. Pe piața lui Dumnezeu, da, exportăm tot mai multe suflete. Din cauza sărăciei mortalitatea a crescut simțitor, iar cei care au adus țara în toiag, trebuie să dea seama. E scris în astre. Și totuși, doctorii în speculații financiare de afară vin să facă bani în această țară, pînă mai ieri, un colț de rai. Și ne jupoie cu acordul B.N.R., care păstorește un batalion de bănci jefuitoare, cărora românii nu le mai pot plăti ratele abuzive. Pe lîngă cele 40 de bănci din graficul luării cu japca de la români, o altă bancă străină s-a notificat la BNR pentru cules: FHB Mortgage Bank din Ungaria, specializată în credite ipotecare. Rușine Sistemului Bancar din țară! Urmăriți saga Roșia Montană! – Din cele trei sute de tone de aur de exploatat ne vor rămîne circa 0, 6 tone, ne vom alege cu un lac de acid sulfuric, la care adăugăm și costul refacerii mediului, de aproape patru sute de milioane de euro, afirmă specialiștii. Nimic pentru popor, totul pe apa înstrăinării și a distrugerii. În douăzeci și doi de ani, dintr-o țară bogată care exporta în aproape toate zonele lumii, o țară cu cercetare petrolieră și nucleară, am ajuns săracii Europei, exploatați la noi acasă, cu propriile unelte.

Moscova va deveni în cel mai scurt timp un important centru financiar internațional. Așa a declarat Medvedev mulțimii din Piața Roșie, la cele 864 de aniversări ale capitalei. În acest sens fiind puse în mișcare inițiative fără precedent. Numai România n-a avut la vîrf adevărați patrioți care să urmărească interesele țării, și să nu se plece după vîntul puterilor.

subiectele principale fiind comportamentul antisocial al ciorditorilor. Există și un alt aspect ascuns cu mare grijă, care poate pune semnul întrebării asupra politicii Occidentului. Poveștile de adormit copiii despre „drep-

Iulian Chifu, noul consilier al președintelui Băsescu: o mutare cel puțin interesantă

George Bara

Președintele Băsescu l-a numit pe Iulian Chifu, directorul Centrului pentru Prevenirea Conflictelor din România, în postul de consilier prezidențial pentru Afaceri Strategice, Securitate și Politică Externă. O mutare cel puțin interesantă, având în vedere că discursul anti-Rusia al președintelui nu se potrivește deloc cu cel al noului său consilier.

Dar cine este Iulian Chifu? Născut la Iași în 1968, acesta este licențiat al facultății de Matematică și Fizică din Iași și doctorand în istorie la Universitatea din Craiova sub îndrumarea profesorului Gheorghe Buzatu, având ca temă de doctorat "Basarabia sub ocupație sovietică 1940-1941; 1944-1991" (1998). În anul 1999 absolvă studiile post-universitare ale facultății de Relații Internaționale, Școala Națională de Științe Politice și Administrative (SNSPA) din București, pentru ca în anul 2000 să devină cadru didactic asociat la SNSPA, iar în 2002 lector universitar. În anul 2004 devine doctor în Științe Istorie, specializarea Istorie Contemporană la Universitatea din Craiova și conferențiar în 2005 la SNSPA. Aceasta este însă doar latura academică a lui Iulian Chifu.

Iulian Chifu a activat în presă încă din anii 1990, la Opinia Studențească, Express Magazin, a participat la un seminar despre jurnalismul radio în Praga în 1992, a publicat în Evenimentul Zilei, Vox T,

BBC World Service, Radio HIT, Independentul (Iași), Dosarele Istoriei, Mesagerul, Historia. A fost redactor la Prima TV, specializat pe editarea știrilor externe, cum ar fi atentatele de la 11 septembrie sau adminterea în NATO. Activitatea sa are, însă, și o puternică latură politică. În 1999, Iulian Chifu a devenit consilier al

Președintelui Casei de Asigurări de Sănătate Iași, iar din august 1999 – ian 2001, șef Corp Control al Președintelui Casei de Asigurări de Sănătate Iași. Din 2006 devine Consilier al vicepreședintelui Senatului României, în perioada 2002 – 2005 a fost profesor asociat Centrul de Studii NATO București, membru în Consiliul Consultativ al Comunității Naționale de Informații – Președinția României din nov.2006, conducătorul părții române a Trilateralei România-Moldova-Ucraina la nivelul think-tank-urilor. 2004- prezent și, cel mai important, în anul 2004 primește Premiul de excelență pentru promovarea culturii de securitate acordat de către Servi-

ciul Român de Informații. Deci sper că v-ați făcut o impresia corectă despre personalitatea și activitățile lui Iulian Chifu, care nu cred că a fost "numit" consilier prezidențial, ci mai degrabă a primit o însărcinare de serviciu în acest sens.

Despre Iulian Chifu s-a vorbit însă cel mai mult în presă referitor la "scandalul" fondării alianței dintre PNL, Alianța Moldova Noastră și Edinaia Rossia. Iulian Chifu, în acea vreme consilier pentru șefii senatului Teodor Meleșcanu și Norica Nicolai, era acuzat printr-un memorandum MAE că l-a susținut cu fonduri pe Urechean prin intermediul Centrului pentru Prevenirea Conflictelor și Early Warning din București, pe care îl conduce. Serafim Urechean, președintele partidului pro-rus Alianța "Moldova Noastră", fost membru al Comitetului Central între 1983 și 1985, un comunist înfocat, primise cetățenia română într-o perioadă când acordarea de cetățenie era practic blocată pentru restul basarabenilor, în anul 2003, iar în același timp s-a ocupat personal de întărirea legăturilor dintre PNL, Alianța Moldova Noastră și partidul lui Putin, Edinaia Rossia.

Jurnalistul Victor Roncea scria la acea vreme că Iulian Chifu s-ar putea afla în atenția Curții de Conturi pentru o posibilă fraudă, instituția recomandând inițierea unei anchete. Într-un Raport al Curții de Conturi pentru anul 2005, făcut public, se dezvăluie faptul că Centrul pentru Prevenirea Conflictelor și Early Warning, împreună cu Fundația Academică Petre Andrei

din Iași și Asociația pentru Democrație au prejudiciat Departamentul pentru Relații cu Românii de Pretutindeni cu o sumă de 1.734.680.000 lei. Între timp, activitatea publicistică a lui Iulian Chifu marșă pe o mai bună înțelegere cu Rusia. Articolele, conferințele și lucrările lui Iulian Chifu, ca exemplu putând lua studiul "Percepția Rusiei în România, Republica Moldova și Ucraina" sau interviul "Conflictul transnistrean nu poate fi soluționat peste noapte", promovează puternic bunele relații pe care ar trebui să le aibă România cu Rusia, cu toate că impresia lăsată unor publiciști români este că "întreaga activitate desfășurată de Iulian Chifu în zonă produce reale satisfacții serviciilor rusești". Deci misterul este cu atât mai mare: de ce a numit "antirusul" Băsescu un consilier cu vădite părerii pro-Rusia, dar mai ales cu activități politice în zona Basarabia – Transnistria deloc de ignorat. Unde se potrivește profesorul-ziarist Chifu în ecuația politicii externe a României. Încearcă Băsescu să schimbe macazul în legătură cu relațiile sale cu Rusia, sau avem de a face cu o altă fumigenă, nici Băsescu și nici Chifu nefiind ceea ce vor să pară?

Cazier moral de politician... penal – serial despre cei mai lustrabili și mizerabili (ș)parlamentari

Romeo Tarhon

**FIȘA PENALĂ a inculpatului liberal
EUGEN NICOLAESCU**

(Notă: Pentru a lua prin surprindere în jungla lor politică greu accesibilă cât mai mulți prădători, am început seria dezvoltărilor cu șacalii, hienele și cioiții mai mici).

Eugen Nicolaescu, de profesie penelist uslaș(!) codoș și codaș, auditor cenzor din popor, economist economicos, deputat de Calarași, fost ministru sinistru al nesănătății și morbidității între 2005 și 2008 sub bagheta Tăriceanului din umbra Iliescului, dar și din gașca Băsescului, cel care l-a uns premier la înțelegere cu fostul lider liberal "Dragă Stolo Cap de Mort" lovit în sănătate de l-a pus pe plâns pe sentimentalul viitor președinte.

Condiția desemnării drept premier a partenerului de jaf al lui Patriciu a fost aceea de a-și dea demisia și de a declanșa anticipat, țineți minte... Dar, dând de gustul mierii puterii, care s-a dovedit o peltea din butoiul pesedist, răzgândacul s-a răzgândit, s-a eschivat, s-a sucit și uite așa s-a

nimerit să devină ministru la sănătate un "fost contabil de C.A.P." cum plastic l-a numit oarecine, nu spui cine, personaă importantă(!) din lotul penalilor de care mă ocup, dar din alt partid.

Nu știu cât de relevantă ar mai fi trecerea în revistă a activității penale generale a acestui musiu liberal curat liberal, dar nu pot să nu amintesc nenumăratele lui drumuri la DNA în dosarul "Loteria", fiind al cincilea ministru penal din lotul Tăriceanu, alături de Tudor Chiuariu, Decebal Traian Remeș, Zolt Naghy Codrut Șereș, fiind inculpat pentru fapte comise în timpul mandatului mnealui de secretar de stat la finanțe. Cum nici drumurile acestuia șacal pentru a da cu subsemnatul la ANI și la Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarele cu infracțiuni de fals în declarațiile de avere și alte capete de acuzație.

În schimb merită amintite faptele lui de glorie de când făcea istorie și...isterie la sănătate unde a avut drept sarcină prioritară de partid demiterea cu orice preț a favoritului lui Iliescu, doctorul și senatorul pesedist Sorin Oprescu, din funcția de tri-director al Spitalului Universitar de Urgență, al Spitalului de Copii

Cotroceni și al Spitalului Elias. Asta se întâmpla pe vremea în care liberalii și pesediștii erau dușmani, până să îl trădeze uliul Tăriceanu și corbul Patriciu pe vulturul pleșuv Băsescu și să intre în frăție la domnie cu sturzii, pitpalacii și pițigoii din grădina lui Ion(Iliescu) păsărarul...

Merită amintită fabula în care vulpoiul Nicolaescu, uns ministru sanitar, a pierdut în instanță procesul de demitere a ogarului Oprescu care tocmai își trăgea viloiul din Ciolpani pentru sine și tatăl lui, precum și etajul de pe Kiseleff pentru Mircea, odrasla domniei sale, din banii și materialele de construcție ale celor trei spitale. Vă amintiți, desigur, cum, îndârjit de revocarea în instanță a ordnului de destituire, Nicolaescu a găsit cea mai păguboasă cale de a-și duce ambiția la capăt: a numit manageri de spitale cărtițe, hârciogi și dihori scoși pe bandă prin cursuri inten-

sive și printr-un concurs trucat pe care alarmant de mulți foști pompieri, ingineri, securiști, maiștri și multe alte meserii nemedicale nu l-au trecut din prima, deși li s-a permis să copieze mai rău ca la bacul din acest an.

Dacă nu mergea mai nimic în sănătate, decât șpaga, până la acest ministru, spitalele fiind conduse dintotdeauna de către medici reputați cu titluri universitare și cu vastă experiență în organizarea sanitară, de atunci sistemul sănătății chiar a devenit un sistem al morții și morbidității, datorită managerilor nepricepuți și hoți, cu salarii revoltător de mari și comisioane inimaginabile de la firmele preferate prin măsluirea licitațiilor pentru furnizarea de medicamente, materiale sanitare și servicii. Unul dintre furnizori este și simpaticul, cur(t)atul și neverificatul fost ministru al finanțelor, Sebastian Vlădescu, patronul firmei S.C. Medist S.A., una dintre cele mai mari absorbante de bani hemoragigi de la sănătate alături de firmele de medicamente ale lui Sorin Oprescu...

Așadar, votați-l pe fostul șacal liberal de la sănătate care s-a făcut de toată fabula...!

Greșeala fatală a lui Nicolae Ceaușescu

Ion Coja

În primăvara lui 1989, Nicolae Ceaușescu a anunțat că România și-a încheiat plata datoriei și nu mai este nimănui datoare. Mai mult, Ceaușescu a făcut să se voteze o lege prin care i se interzicea guvernului român

să mai apeleze la credite străine, să se îndatoreze, așadar. Totul având drept scop să ferească țara, în viitor, de riscurile pe care cu atâtea sacrificii le-a înfruntat în anii '80, anii atât de cumpliți pentru noi toți, când Ceaușescu, somat de creditori, a angajat societatea românească în cursa contracronometru de plată a datoriilor. Mi-aduc bine aminte de tonul cu care „Europa liberă” a comentat, la început, această situație: ni se prevedea un faliment total, falimentul unor neputincioși, al unor prăpădiți care au contractat, cu inconștiență, datorii peste puterile lor de a le returna! Iar faptul că paralel cu plata datoriilor se continuau giganticele investiții – canale de navigație, centrală atomică, metrou, noul centru civic, hidrocentrale, etc. – părea dovada certă a nebuniei megalomane a lui Ceaușescu și a lașității noastre că îl suportăm! Prin anii '87 – '88, tonul „Europei Libere” a devenit altul: i se reproșa acum lui Ceaușescu nu incapacitatea economiei românești de a-și plăti cheltuielile, ci i se reproșa însuși faptul că ne plătim datoriile, căci aceasta ar fi fost o mare prostie, zicea alde d-l Orăscu, doar toate celelalte țări trăiesc bine mersi fără să-și achite creditele primite, ci numai dobânzile. Am constatat astfel, cu mare uimire, că, în loc să fie apreciată ca un act de corectitudine, plata datoriilor înfuria anumite persoane sau instituții, stârnea comentariile cele mai înveninate.

Ca persoană care am fost crescut în teama de a nu rămâne cuiva dator, n-am prea înțeles, la început, această ciudată atitudine. Mai apoi, cugetând oareșicât, am înțeles un adevăr simplu

despre cei care trăiesc din a-i împrumuta pe alții, despre cei care trăiesc din câștigul astfel realizat, adică cămătarii: bancherii te împrumută nu ca să le restitui cât mai repede banii, ci ca să le rămâi la nesfârșit dator, plătindu-le cu regularitate numai dobânzile. Drept care mă întreb cu maximă ingenu-

itate: ce s-ar întâmpla cu finanța mondială dacă toate țările ar proceda cum a procedat România în primăvara anului 1989? Să ne imaginăm că toți datornicii și-ar plăti datoriile și ar hotărî, prin lege, să nu mai facă alte datorii! În ce s-ar transforma sumele imense ce s-ar aduna astfel în depozitele băncilor dacă nimeni nu va mai apela la bănci, să se împrumute! În ce altceva decât în mari grămezi de hârtie inutilă?! Cu alte cuvinte, România devenise, în primăvara anului 1989, o mare primejdie pentru finanța mondială, pentru cei dedulciți la traiul din camătă, trai nemuncit! Primejdia constând în puterea exemplului, a forței de contagiune pe care ar fi putut-o avea „modelul românesc”!

Mi-am dat seama de asta și din înverșunarea deplasată cu care „Europa liberă” a comentat momentul eliberării României de povara datoriilor externe. Nimeni, în Occident nu s-a grăbit să ne felicite. Dimpotrivă! Iar când Ceaușescu și-a exprimat dorința, dar și puțința ca România să iasă pe piața de credite, acordând împrumuturi cu o dobândă mult mai mică decât cea îndeobște practică, pentru a dovedi astfel umanismul societății pe care o reprezenta, mi-am dat seama, cutremurat, că Nicolae Ceaușescu, săracu', și-a semnat sentința de condamnare la moarte! Cred că acest gest, de sfidare și de demascare a mării finanțe mondiale, a dus cel mai mult la acea concertare de forțe care au reușit, profitând de generozitatea și puterea de sacrificiu a tineretului român, nu numai să-l dea jos pe Ceaușescu de la putere, dar să-l și pedepsească personal, fizic, pentru insolența sa. Cu consecința, „firească”,

a revenirii României, cumințită, în rândurile țărilor îndatorate până la gât marii finanțe, dând astfel putere de contagiune altui exemplu: cine va mai încerca vreodată, în Europa de Est sau în Africa, în America Latină sau în Asia să procedeze ca Nicolae Ceaușescu, ca el s-o pătească! Tare aș fi curios să știu cât a costat această debarcare a lui Ceaușescu! K.G.B.-ul, la ale cărui servicii a apelat marea finanță mondială, este o instituție serioasă, care ține la preț! La fel și celelalte. Mai puțin securitatea română, care, bușită cum era cu imbecili la toate nivelurile sale, nu este exclus să-și fi dat concursul pe gratis, din patriotism, convinsă că se pune în slujba poporului român! De plătit, firește, noi vom plăti costul înlăturării lui Ceaușescu și-l vom plăti înzecit, însutit, înmiiat, poate.

Așa nerod și troglodit cum ne plăcea nouă să-l credem pe Ceaușescu, acesta a înțeles totuși un lucru pe care noi, mult mai deștepți cum ne-a făcut „revoluția”, ezitam să-l recunoaștem, ca să nu ne facem de râsul lumii.

Adică ezitam să-i recunoaștem lui Ceaușescu vreun merit, cât de neînsemnat. Eu unul i-aș recunoaște deci lui Ceaușescu unele merite, măcar pe acela de a fi înțeles relația strânsă, în lumea de azi și de mâine, între suveranitatea națională și mărimea datoriei externe a unui stat. M-am dumirit de aceasta când Parlamentul nostru a aprobat să ne împrumutăm cu vreo 300 de milioane de dolari și nu a tresărit aflând că Fondul Monetar Internațional ne va acorda acel împrumut numai dacă vom respecta niște indicații superioare. Am scăpat de dracu', și am dat peste ta-su! Așa se face că am scos și o Constituție în care se afirmă principiul sacrosanct al suveranității naționale, dar am legat această suveranitate numai de inviolabilitatea hotarelor, care interzice armatelor străine să calce pământul sfânt al Patriei. Chiar nu au înțeles parlamentarii noștri din Constituanta că agresiunea militară a încetat să mai fie la modă? Că este un procedeu tot mai primitiv pentru sensibilitatea omului modern, tot mai desuet și mai ineficient? Mult mai curată se dovedește a fi agresiunea financiară, arma cea mai subtilă și mai productivă! Lumea s-a deșteptat, s-a săturat de violență, de sânge, de generali și colonei. Drept care, în locul acestora și în același scop, pământul este bântuit în lung și în lat de experții financiari ai Fondului

Monetar Internațional, ai Băncii Mondiale pentru, sanchi! Dezvoltare, și alte „agenturi”! Asta, firește, după ce prin diverse mijloace, inclusiv propulsarea de agenți ai mării Finanțe în fotolii ministeriale ori prezidențiale, țara vizată este adusă în situația de a cere ea însăși, cu căciula în mână, împrumuturi și investitori. La drept vorbind, ce este investiția străină altceva decât un împrumut pe care te obligi să nu-l mai returnezi, ci doar să-i plătești creditorului dobânzile? Astfel că suveranitatea noastră națională, de care se umflă-n piept Constituția română încă de la primele rânduri, în curând va fi, cu concursul senin al Parlamentului României, numai vorbe în vânt! Va fi cel mai trist neadevăr din câte neadevăruri cuprinde Constituția României, săraca! S-a ajuns la o situație paradoxală și extrem de primejdioasă pentru un viitor românesc al copiilor noștri: deși noi, în România, ne îndreptăm spre o economie

de piață, deși ne privatizăm care mai de care, grăbindu-ne să lichidăm proprietatea și economia de stat, datoria externă care se acumulează în această perioadă de privatizare nu are și ea un caracter privat, ci este o datorie de stat, a țării, a poporului român. Cum și când se va achita de aceste datorii statul român, de vreme ce rolul și puterea sa în economia noastră urmează să se diminueze în mod sistematic și programat? Cine a programat această cacealma a privatizării în folosul oricui, numai în folosul țării nu?! Sigur, vor sări câțiva deștepți să ne aducă aminte că și guvernul S.U.A., statul american, deci poporul american, are câteva sute de miliarde de dolari datorii față de aceeași finanță mondială, față de aceleași bănci la care suntem și noi, din nou, datori!

Dar, vor uita acei deștepți să ne precizeze, neștiutori cum suntem, că acele bănci sunt bănci americane, occidentale, interesele lor – ale băncilor și ale statului american fiind foarte coincidente! Nu am nimic împotriva să se îndatoreze

statul român la Banca Națională a României sau la Banca Dacia Felix! Să se îndatoreze la mine și să-i pun eu condițiile în care accept să-l creditez! Firește, Ceaușescu trebuia dat jos încă cu mult înainte de decembrie 1989 și cel mai bine era dacă s-ar fi dat singur la o parte. Din păcate, așa cum s-au petrecut lucrurile, de dispariția lui Ceaușescu nu a ajuns să profite poporul român, așa cum era firesc, adică să profite cei ce au suferit de pe urma lui Ceaușescu, ci au ajuns să profite dușmanii neamului românesc, aceiași care profitaseră și în anii grei când, prin corvoadă națională, le-am plătit îndoit și întreit creditele cu care ne-au pricopsit în anii '70! Acum, când, scăpați de datorii, se cuvează să trăim și noi ca oamenii, ne-am trezit iar cu ei pe cap, cu aceiași binevoitori, veniți să ne dicteze cum să se facă reforma! Această turnură tragică a lucrurilor de după 22 decembrie 1989, ora

12, a fost posibilă prin acțiunea criminală, repet: acțiunea criminală a unor persoane ce pot fi nominal identificate! Scopul principal al acestora a fost, în modul cel mai clar, să aducă din nou România în rândurile țărilor îndatorate la finanța mondială. Adică scopul urmărit și, în parte, deja atins, a fost pierderea suveranității naționale românești.

Au asmuțit asupra noastră o mână de exaltați maghiari sau secui și noi am crezut că aceștia sunt cei ce atentează la suveranitatea națională a românilor. Din nefericire savanții care au gândit Constituția României nu au fost nici ei mai deștepți, astfel că nu și-au pus problema suveranității naționale decât în termenii constituțiilor din secolul al XIX-lea, făcând din Constituția noastră un corect compendiu al acestor texte. Nici un semn din partea acestor autori că ar fi înțeles adevăratele primejdii, de azi și de mâine cu care se confruntă Țara.

Acesta a fost unul din motivele pentru care am votat împotriva acestei constituții.